

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoP/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120212422
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4120212422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej vo veci starostlivosti súdu o maloletú G. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, Štefánikova tr. 60, Nitra ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov: matky C.. U. I., nar. XX.X.XXXX, bytom X. N., K. B. XXX/X, zastúpenej JUDr. C.. Branislavom Pechom, PhD, advokátom so sídlom Nitra, Piaristická 2 a otca P.. E. I., nar. X.X.XXXX, bytom X. N., H. P. B. XXX/XX, zastúpený Mgr. Zuzanou Gálikovou, advokátkou so sídlom Nitra, Farská 33, o návrhu otca na zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 22. júna 2021 č.k. 13P/288/2020-395 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

r o z h o d o l :

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh otca na zmenu úpravy práv a povinností rodičov k maloletej G. I.. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. Podaným návrhom sa otec maloletej G. domáhal zmeny úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu tak, že súd zverí maloletú G. do jeho osobnej starostlivosti a matku zaviazhe prispievať na jej výživu sumou 50 eur mesačne. Návrh odôvodnil tým, že matka nerešpektuje rozhodnutie súdu o úprave jeho stretávania sa s dcérou, termíny nedodržiava a dieťa na styk s otcom riadne nepripravuje, na maloletú pôsobí negatívne tak, aby dcéra k nemu nechcela ísť a zároveň ním opovrhovala a zdieľala nenávisť voči nemu. Je toho názoru, že matka opakovane bezdôvodne a zámerne neumožňuje jeho styk s maloletou.

1.2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 11P/142/2016-126 zo dňa 02. 11. 2016 bolo manželstvo rodičov maloletej G. I. rozvedené, maloletá bola zverená do osobnej starostlivosti matky, otec bol zaviazaný prispievať na výživu dieťaťa sumou 150 eur mesačne. Zároveň bol upravený styk otca s maloletou tak, že otec je oprávnený sa s dieťaťom stretávať každý párný týždeň kalendárneho roka od piatka od 18:00 hod. do nedele do 18:00 hod, každý nepárny týždeň kalendárneho roka v utorok a vo štvrtok od 15:00hod. do 18:00 hod., každoročne 24.12 od 9:00hod do 17:00 hod. a 26.12. od 9:00 hod. do 18:00 hod. a v každom nepárnom kalendárnom roku od 31.12. od 18:00 hod. do 01.01. do nasledujúceho roka do 11:00 hod., každoročne od 01.07 od 9:00 hod do 14.07 do 18:00 hod. a od 1.8. od 9:00 hod do 14.8 do 18:00 hod. Krajský súd v Nitre rozsudkom 5CoP/25/2017-191 zo dňa 25. 10. 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra v napadnutej časti výroku o určení výživného a náhrade trov konania, po odvolaní sa matky.

1.2.1. V súčasnej dobe je maloletá v osobnej starostlivosti matky, kontakty otca s maloletou sa realizovali po rozvoze manželstva v zmysle súdneho rozhodnutia až do mája 2020. Od mája 2020 začala maloletá odmietať víkendové stretnutia s otcom, opakovala, že chce byť viac s matkou. Od decembra 2020 do februára 2021 sa nielen víkendové stretnutia, ale ani stretnutia v utorok a vo štvrtok v nepárnom týždni nerealizovali. Od marca 2021 sa otec s dieťaťom stretáva na týždennej báze v utorok a vo štvrtok od 15:00 hod. v rozsahu 30 až 65 minút. Maloletá širší styk s otcom odmieta. Obaja rodičia mali a majú rozdielne názory prečo maloletá odmieta víkendové stretnutia s otcom. Rodina bola zaradená do spolupráce s Centrom pre deti a rodiny O. (ďalej len „centrum“) z dôvodu problematickej komunikácie rodičov a problémov pri realizácii styku dieťaťa s otcom. Zo záverečnej správy Centra pre deti a rodinu zo dňa 02. 03. 2021 vyplýva, že rodičia sa v rámci stretnutí dokázali dohodnúť na určitých pravidlách avšak komunikácia medzi nimi je z pohľadu centra stále narušená, no obaja rodičia sú motivovaní riešiť záťažovú situáciu rodiny a majú záujem obnoviť vzťah maloletého dieťaťa s otcom. Zo správy vyplýva, že maloleté dieťa v čase spolupráce odmietať možnosť kontaktov s otcom aj v priestoroch ambulancie. V rámci konzultácií bola maloletá G. vypočutá psychológom dňa 26. 04. 2021, kde zopakovala svoje vyjadrenia, ktoré sa týkali jej vzťahu k otcovi (otec ju oklamal, nútil do jedla, schovával jej telefón, nedovolil volať s mamou, nadával na jej mamu a rodičov, hádal sa so svojou rodinou a podobne). Po analýze jej tvrdení psychológ ustálil, že ide o bežné životné a výchovné udalosti, ktoré sa udiali na strane otca a sú riešiteľné, nie sú kontraindikáciou kontaktov. Dieťa odmietavo reagovalo, odmietať stretnutia s otcom, od otca požadovalo zmeny a ústupky, no sama žiaden nebola ochotná urobiť. Kontakty otca s maloletou sa podarilo obnoviť, realizujú sa však krátkodobo, z pohľadu otca nie dostatočne. Psychológ uviedol, že emocionálne nadviazanie maloletej G. na matku je veľmi silné, dieťa sa pri nej cíti bezpečne. Pohľad dieťaťa na otca je zase neprímerane kritický a situácie ktoré maloletá opisuje nie sú vážnou bariérou v kontaktovaní sa s ním. Ide skôr o odcudzenie sa s otcom a v súčasnosti otec nedokáže nájsť spôsob ako sa k dcére priblížiť, každý jeho pokus a snaha priblíženia sa je dieťaťom odmietnutý a tým sa u otca vytvára vnútorná neistota. Vzťahové väzby otec - dcéra boli pretrhnuté. Pri úvahách o zmene zverenia maloletej G. do osobnej starostlivosti otca možno konštatovať, že by išlo o veľmi riskantné rozhodnutie, ktoré by sa u dieťaťa mohlo prejaviť v psychickej rovine. Ani rodičia ani dieťa na takúto zmenu nie sú vnútorne pripravení. Aktuálne je dôležité podporovať aj keď krátkodobé kontakty otca s dcérou a zo strany matky vytvárať motivujúcu atmosféru a zo strany otca nekritické a láskavé podnety smerom k dcére aj keď prežíva sklamanie, že kontakty nie sú podľa jeho očakávaní.

1.3. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 26, § 24 ods. 4, § 25 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona číslo 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“).

1.4. V odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že návrh otca na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej G. I. nebol podaný dôvodne, pretože nestala zmena pomerov, ktorá odôvodňuje zmenu zverenia maloletého dieťaťa a nie sú splnené zákonné podmienky pre zmenu zverenia maloletej z osobnej starostlivosti matky do osobnej starostlivosti otca. Hmotnoprávnou podmienkou pre zmenu umiestnenia maloletého dieťaťa v zmysle ustanovenia § 25 ods. 4 Zákona o rodine je, že jeden z rodičov opakovane bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému rodičovi styk s maloletým dieťaťom upravený v dohode rodičov, alebo v súdnom rozhodnutí. Táto podmienka zmeny zverenia v tomto konaní nebola preukázaná a naplnená a súd nemôže konštatovať, že matka nerešpektuje práva otca vo vzťahu k dieťaťu. Z vyjadrení rodičov dieťaťa, ako aj z výsledkov práce centra nebolo preukázané, že matka dieťaťa neumožňuje otcovi styk s dieťaťom, opakovane mu bráni a svojim správaním ho znemožňuje. Styk maloletej G. sa realizoval v zmysle súdneho rozhodnutia, aj počas víkendov a prázdnin. Aktuálne sa styk realizuje len počas pracovného týždňa v utorok a vo štvrtky v kratšom rozsahu ako súd ustanovil. Dieťa dlhší kontakt a prespávanie u otca odmieta. V konaní nebolo zistené, že sa tak deje z dôvodu správania sa matky, ktorá by nerešpektovala právo maloletého dieťaťa na styk s otcom. Najväčšou bariérou je nedôvera otca v ozajstný záujem matky kontakty otca s dcérou a jeho sklamanie z dcéry v minulosti, ku ktorému má potrebu opakovane sa vracieť a vyčítať to matke dieťaťa čím vyvoláva rezignáciu u matky a narúša následný pozitívny rozvoj vzťahu s dcérou.

1.4.1. Ďalej konštatoval, že nie sú splnené zákonné podmienky pre zmenu zverenia maloletej G. z osobnej starostlivosti matky do osobnej starostlivosti otca. Problémom zúženého styku otca s dieťaťom sú predovšetkým problematické vzťahy rodičov, ich nedoriešené problémy z minulosti. Nemožno však konštatovať, že matka neumožňuje otcovi styk s dieťaťom a úmyselne mu v ňom bráni. Súd prvej inštancie preto návrh otca na zmenu zverenia maloletej G. I. ako nedôvodný zamietol.

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (zákon číslo 161/2015 Z.z., ďalej len „CMP“), tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním otec maloletého dieťaťa z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, písm. e/, písm. f/, písm. G/, písm. h/ Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“).

2.1. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie dôvodiac, že matka svojim konaním sústavne preukazuje, že nemá záujem podporovať vzťah otca s maloletou G.. Matka v konaní vedenom na Okresnom súde O. sp.zn. 11P/142/2016 navrhovala prespatie dcéry u otca iba jednu noc zo soboty na nedeľu a v párne týždeň len v stredu tri hodiny, čo je neskutočne málo. Počas rozvodového konania nebola ochotná dovoliť, aby mohol stráviť s dcérou viac hodín, prespatie nedovolila. Stretávanie podmienila platením sumy 250 eur mesačne, viackrát si v rokoch 2016-2017 zablokovala mobil, aby sa nevedel skontaktovať s dcérou, v roku 2017 odmietla vydať dcérin pas, aby nemohol s ňou vycestovať do zahraničia, následne vycestovali až v auguste 2017. Viackrát žiadal o poskytnutie zdravotnej kartičky dcéry, čo však matka odmietla. Matka nesúhlasila, aby s dcérou chodil na krúžky, v rokoch 2017 až do súčasnosti sa snažila skrátiť spoločný čas s dcérou, odmietala pohovor dieťaťa so zamestnancami kurately, nebola ochotná súhlasiť s navýšením času stretávania sa s dcérou, ich problémy prenášala na dcérou, v roku 2019 navrhla zvýšenie výživného o 100 eur na mesiac, pričom ako protihodnotu navrhla 30 minút viac stretnutia s dcérou, nesúhlasila s tým, aby mohol nosiť dcéru do škôlky, sledovala ho cez mobil v čase, keď bol s dcérou, odmietla možnosť spoločných aktivít, v roku 2020 sa matka priznala otcovi otca, že jej niekto poradil, aby nahovorila dcéru, že nechce ísť s otcom a potom „bude mať pokoj“, čo sa nakoniec aj stalo. Matka ďalej odmietla v roku 2019, aby zobral dcéru k lekárovi z dôvodu plochých nôh, od rozvodu sa snaží presvedčiť matku na spoločné stretnutia, čo matka odmieta, ak prišiel pre dcéru skôr, matka mu skrátila následne jeho stretnutie s dcérou. Je zvláštne, že dcéra nebola u neho od 18. 06. 2020 a od matky nechce ísť, ale zo školy nemá problém ísť s otcom, na stretnutia počas víkendov si dcéra sama prichystá tašku, nabalí si ju, prípadne aj za pomoci matky, avšak keď príde k bráne, tak vyjadruje negatívne stanovisko, čo je nelogické. Matka nedovolila starým rodičom zo strany otca vidieť vnučku. Dcéra sa bojí matky, chce vo všetkom vyhovieť matke, v jej prítomnosti je úplne odmeraná voči otcovi, matka súčasného priateľa stavia do role otca. Dcéra je v rámci stretnutí s ním spokojná, smeje sa, rozprávajú sa bez problémov, avšak následne sa stane odmeranou, nerozpráva sa s ním. Poukázal tiež na skutočnosť, že matka dieťaťa od roku 2020 ani v jednom prípade neiniciovala osobné stretnutia dcéry s ním, alebo s rodinou z jeho strany, nikdy nezavolała, nepoučila dcéru, aby mu odpísala na správy. Dcéra bola postupne demotivovaná matkou na negatívny postoj voči nemu, uvádzala, že chce byť s mamou, vyvolávala v dcére pocit viny, že bude bez nej. Celá matkina rodina ho neznáša, nakoľko sa rozviedol s ich dcérou. Vzťahy s dcérou sa zhoršili od marca 2020, kedy v dôsledku covidu bola bývala svokra s maloletou dcérou. Je neakceptovateľné, aby sa nemohol stretávať so svojou dcérou po rozvode. Z vyššie uvedeného konania matky a z jej správania je zrejmé, že je to práve matka, ktorá svojim správaním zámerne bráni stretávaniu sa s dcérou. Jeho rodičovské práva sú sústavne obmedzované. Napadnuté rozhodnutie jeho práva vôbec nerešpektuje. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že na zmenu zverenia nie sú v danom prípade splnené zákonné podmienky, čím si iba osvojil tvrdenia matky. Nedostatočne zistil aktuálny postoj dieťaťa tým, že neustanovil vo veci znalca z odboru psychológia a nevykonal znalecké dokazovanie.

2.2. Navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a návrhu otca vyhovieť, alternatívne zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu otca sa vyjadrila v písomnom podaní matka maloletého dieťaťa. Uviedla, že otec dieťaťa v odvolaní subjektívne popisuje situácie ohľadom styku s maloletou od roku 2016, ktoré doplnil o svoje úvahy, často nezodpovedajúce realite. Otec sa sťažuje na matku, že mu bráni v styku s maloletou, následne namieta, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho tvrdenia, ktoré v konaní neboli preukázané, pričom úplne ignoruje dôkaznú situáciu a skutkové zistenia súdu. Nie je možné zistiť v čom konkrétne spočíva nesprávne skutkové zistenie súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie. V súvislosti s nevykonaním znaleckého dokazovania iba uviedla, že maloletá bola v rámci konzultácii vypočutá psychológom a vyjadrila sa o svojom vzťahu k otcovi. Otec návrh na zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej dcére odôvodňuje tvrdením, že matka dieťaťa neumožňuje otcovi styk s dcérou, čo však v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané nebolo. Odmietavý postoj maloletej k otcovi je determinovaný jej negatívnymi skúsenosťami a samotným správaním otca, ktorý stratil jej dôveru a zatiaľ ju nedokázal obnoviť. Postoj dieťaťa k otcovi pramení z jeho vlastného správania k nej a nie z negatívneho ovplyvňovania matky v jeho neprospech tak, ako to otec opakovane prezentuje a podsúva. Poukázala na správy centra. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by matka opakovane bezdôvodne zámerne neumožňovala otcovi stretávanie sa s dcérou a preto je správny záver súdu prvej inštancie, že nie

sú splnené zákonné podmienky pre zmenu zverenia a návrh otca nebol podaný dôvodne. Navyše, z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmena zverenia by nebola v najlepšom záujme maloletej.

3.1. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca iba uviedol, že súdu prvej inštancie navrhol zamietnuť návrh otca na zmenu úpravy práv a povinností, nakoľko táto zmena nie je v najlepšom záujme maloletej. Rozsudok súdu prvej inštancie je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a odvolanie otca nie je dôvodné. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, neviazaný rozsahom odvolaní (§ 65 CMP), neviazaný dôvodmi odvolaní (§ 66 CMP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolania otca dieťaťa bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 68 CMP), s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie otca maloletého dieťaťa nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav veci a vyvodil z neho správny právny záver, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je upravené v Civilnom mimosporovom poriadku zákonom č. 161/2015 Z.z. účinnom od 01.07.2015 a z ustanovenia § 395 ods. 1 vyplýva, že ak ustanovenie § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutie jeho účinnosti. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t.j. pre vec rozhodujúce.

8.1. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmanej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že

pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

8.2.V danej veci odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9.Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom otcom dieťaťa, súc viazaný rozsahom a dôvodmi tohto odvolania, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že otec dieťaťa sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

10. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd iba dodáva, že pre zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu je potrebné, aby nastala taká zmena pomerov, a to buď na strane niektorého z rodičov dieťaťa, alebo na strane dieťaťa, najmä s poukazom na uspokojovanie jeho potrieb z hľadiska veku, štúdia, zdravotného stavu a pod. Musí však ísť o zmenu pomerov podstatnú a závažnú, nie krátkodobého charakteru. Pri rozhodovaní o zmene úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu však súd musí vždy a explicitne prihliadať na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby a stabilitu výchovného prostredia, ale tiež aj na právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom.

10.1. V predmetnej veci predmetom odvolacieho konania bolo odvolanie otca dieťaťa proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej G.. Odvolací súd, skúmajúc splnenie podmienok na takúto zmenu úpravy, predovšetkým z hľadiska existencie zmeny pomerov a záujmu maloletého dieťaťa, dospel k jednoznačnému záveru o správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a jeho záveru, že k žiadnej zmene pomerov, odôvodňujúcej prípadnú zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, nedošlo. V konaní nebolo žiadnym jednoznačným dôkazom preukázané tvrdenie otca dieťaťa, že matka dieťaťa výslovne bezdôvodne a zámerne neumožňuje otcovi dieťaťa styk s maloletým dieťaťom. Preukázanie tohto tvrdenia zaťažovalo dôkazným bremenom otca dieťaťa, ktorý ním tvrdené skutočnosti mal aj jednoznačne preukázať. V konaní však žiadnym spôsobom toto svoje tvrdenie nepreukázal, čím zostalo iba v rovine jeho subjektívneho názoru a tvrdenia. Z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadny motív matky, aby bránila otcovi v stretávaní sa s dcérou. Práve naopak, zo záverov psychologickkej poradne jednoznačne vyplýva, že maloleté dieťa odmieta otca zrejme z dôvodu jeho správania sa v rámci ich stretnutí (otec ju oklamal, nútil do jedla, schovával jej telefón, nedovolil volať s mamou, nadával na jej mamu a rodičov, hádal sa so svojou rodinou a pod.), v dôsledku čoho zrejme stratil dôveru maloletého dieťaťa. Zo záverov tejto správy z psychologickkej konzultácie tiež jednoznačne vyplýva, že v prípade zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej G., zmenou jej umiestnenia tak, ako to žiada otec dieťaťa, by išlo o veľmi riskantné rozhodnutie, ktoré by sa u dieťaťa mohlo prejavíť v psychickej rovine, pričom ani rodičia ani dieťa na takúto zmenu nie sú vnútorne pripravení. Keďže súd pri rozhodovaní o zmene úpravy výkonu rodičovských práv a povinností je povinný vždy rozhodnúť tak, aby rozhodnutie bolo v najlepšom záujme maloletého dieťaťa, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, ako aj zo záverov psychológa, je potrebné konštatovať, že zmena umiestnenia dieťaťa by v súčasnej dobe nebola v jeho najlepšom záujme.

10.2.V súčasnej dobe je styk otca s dieťaťom riadne a v dostatočnom rozsahu upravený. Otec má možnosť sa s dcérou stretávať každý párnny týždeň kalendárneho roka od piatka od 18:00 hod. do nedele do 18:00 hod, každý nepárny týždeň kalendárneho roka v utorok a vo štvrtok od 15:00hod. do 18:00 hod., každoročne 24.12 od 9:00hod do 17:00 hod. a 26.12. od 9:00 hod. do 18.00 hod. a v každom nepárnom kalendárnom roku od 31.12. od 18:00 hod. do 01.01. do nasledujúceho roka do 11:00 hod., každoročne od 01.07 od 9:00 hod do 14.07 do 18:00 hod. a od 1.8. od 9:00 hod do 14.8 do 18:00 hod. Pri realizácii a rozsahu tohto stretávania má otec možnosť podieľať sa riadne na výchove maloletého dieťaťa, má

možnosť opätovne si vybudovať a získať jej dôveru tak, aby samotné maloleté dieťa prejavilo ochotu a s radosťou by absolvovalo tieto stretnutia. Samozrejme, že na tomto sa musia podieľať obaja jeho rodičia.

11. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami uvedenými v podanom odvolaní.

11.1. Otec dieťaťa v podanom odvolaní uvádza svoje subjektívne tvrdenia ohľadom styku s maloletou od roku 2016, pričom tieto tvrdenia dopĺňa svojimi úvahami. Opätovne tvrdí, že matka dieťaťa ovplyvňuje dcéru v negatívnom slova zmysle voči nemu, odmieta mu ju na stretnutia pripraviť, neiniciuje sama stretnutia otca s dcérou, neumožňuje mu stretávanie sa s dcérou mimo súdom upraveného rozsahu, ktoré tvrdenia však vôbec žiadnym spôsobom nepreukázal a tieto neboli ani v rámci konania na súde prvej inštancie preukázané ako pravdivé. Vzhľadom k tomu odvolací súd konštatuje, že tieto tvrdenia otca sú v rovine jeho subjektívnych pocitov a tvrdení, ktoré neboli žiadnym dôkazom preukázané.

11.2. Taktiež námietku, že súd prvej inštancie nepripustil znalecké dokazovanie za účelom zistenia názoru a postoja maloletej, odvolací súd vyhodnotil ako účelovú, nakoľko vo veci bolo vykonané psychologické vyšetrenie, ktoré je vo vzťahu k dieťaťu menej náročnejšie a plne postačujúce. Súd prvej inštancie mal pre svoje rozhodnutie dostatok dôkazov, ktoré následne aj správne právne posúdil a vyhodnotil ich tak jednotlivo, ako aj v ich súhrne.

12. S poukazom na vykonané dokazovanie, ako aj na závery súdu prvej inštancie a vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a odvolanie otca dieťaťa vyhodnotil ako nedôvodné.

13. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 396 ods.1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 58 CMP o nároku na náhradu trov, ak nejde o trovy konania štátu rozhoduje súd len na návrh. Ani jeden z účastníkov do rozhodnutia súdu návrh na náhradu trov konania nepodal. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).